

Det er vigtigt at fastslå, at der ikke kan være tale om at søge at stavnsbinde flygtningene. De har som alle andre en principiel ret til at bosætte sig, hvor de kan og vil efter integrationsperioden.

I hver enkelt amtskommune oprettes et samarbejdsorgan mellem Dansk Flygtningehjælp, samtlige kommuner, amtskommunen og Socialministeriet med det formål at forhandle sig frem til de bedst mulige løsninger for de flygtninge, den pågældende amtskommune skal modtage. Samarbejdsorganet bør have kompetence til at løse konflikter, hvor enighed ikke opnås ved forhandling.

Anden del af forslaget drejer sig om økonomi, dvs. om penge til at løse opgaven.

Staten betaler i dag hovedparten af udgifterne ved flygtningene i integrationsperioden og i en periode derefter, indtil de i to år har klaret sig uden hjælp efter bistandsloven eller eventuelt er blevet danske statsborgere. Staten bør derudover i en nærmere fastsat årrække betale de øvrige kommunale udgifter, eksempelvis til undervisning af børn, til tolkebistand, biblioteker og administration.

Ud over de foreslåede ændringer i statens støtte til de kommunale udgifter til flygtninge er der et stort behov for at ændre og udvide den eksisterende udligningsordning til gavn for kommuner med forholdsvis mange indvandrere.

I 1987 vil denne udligningsordning give 18 kommuner i alt 45,1 mill. kr. i tilskud, brutto. Heraf får Københavns kommune godt halvdelen på grund af det meget store antal indvandrere, absolut og forholdsvis. Det nettobeløb, de pågældende kommuner får, er væsentligt mindre, fordi tilskuddet er finansieret ved en reduktion af statens tilskud til kommunerne.

Der er flere grunde til at foreslå ordningen forbedret.

Den meget vanskelige beskæftigelsessituation for mange indvandrere er tilsyneladende meget langvarig. Antallet af flygtninge, der også vil få store beskæftigelsesproblemer, er stigende. Det afsatte beløb er ikke reguleret svarende til stigningen i indvandretallet. Det antal kommuner, der kan få tilskud, er ganske lille.

Der er derfor behov for en ændring, der øger antallet af kommuner, der kan få tilskud, og øger tilskuddet pr. indvandrer. Det må ske ved, at der gives et væsentligt statsligt tilskud, der ikke modregnes i det generelle tilskud.

Forslagsstillerne forudsætter, at det er muligt at tilrettelægge dette tilskudssystem således, at der ikke bliver dobbelt dækning af udgifter til grupper af flygtninge.

Forslagsstillerne lægger vægt på at bevare og udbygge det nuværende system på flygtningeområdet, således at staten direkte betaler udgifterne ved flygtningenes ophold. Derved fremgår det klart, at der ikke er tale om kommunale udgifter, som betales af de lokale skatteydere.

Amtskommunerne, herunder Københavns og Frederiksberg kommuner, afholder en række udgifter til flygtninge, bl.a. på sundhedsområdet, til undervisning af voksne og til døgninstitutioner og døgnpleje for børn og unge.

Det må undersøges, hvor store disse udgifter er, og hvorledes de fordeler sig. Derefter tages der stilling til, i hvilket omfang der er behov for særlige statslige tilskud til disse udgifter, eventuelt alene til områder med særlig mange flygtninge.

Der er varierende oplysninger om antallet af flygtninge, der har været udsat for tortur, men alt tyder på, at den eksisterende behandlingskapacitet ikke er tilstrækkelig. Behovet bør derfor undersøges med henblik på, at der fremsættes forslag, der inden for en rimelig tidsramme gør det muligt at give torturofrene behandling og støtte.

Den gældende lovgivning om rammer for kommunernes og amtskommunernes udgifter i 1986 og følgende år medfører, at de stigende udgifter til flygtninge belægges med en afgift til staten for 1986 og med en deponering af kommunale penge i senere år, hvis rammerne for 1987 og 1988 overskrides. Derfor må rammerne udvides svarende til stigningen i udgifterne til flygtninge.

Den tredje del af forslaget drejer sig om boliger.

Det må sikres, at der bliver et større og mere varieret udbud af boliger til flygtninge. De må kunne placeres i alle former for byggeri, herunder almennyttigt byggeri, private udlejningsboliger, andelsboliger, ejerboliger samt kollegieboliger.

Det er meget afgørende, at der sker en forøgelse af det samlede boligbyggeri, specielt i form af et større almennyttigt byggeri og flere ungdomsboliger. Ellers er konflikter på et i forvejen stramt og presset boligmarked uundgåelige.

Hidtil har det almennyttige boligbyggeri klaret den altovervejende del af flygtningenes behov. Derfor må der lovgives, så kommunerne får adgang til at anvise bl.a. flygtninge boliger i ledigblevne private udlejningslejligheder i større ejendomme, hvis ikke det er lykkedes på frivilligt grundlag at fremskaffe et tilstrækkeligt antal boliger.

Det må også sikres, om fornødent ved lovgivning, at kommunerne kan erhverve ejerboliger og private andelsboliger for at indplacere flygtninge.